

Rade Krstič

Zaposlenost uma

Ptica

Papir iz čistega zvoka
čez tisoče bleščav
nad vsemi svetovi.
Senca, ki modro obteži
tisočletno vztrajnost
stisnjenih plasti
zaprtega krila.
Veja živega drevesa,
ki brez tihih sokov
ne more živeti.
In kremplji,
korenine zraka,
brez katerih ne bi bilo
nesmrtnosti v močnem dežju.

Glas

Odrekel si se tisočim,
 da bi bil samo eno.
 Izvrtan iz najtišjih globin
 si se zagrizel
 v srce samega krika.
 Razbil si modre besede,
 ki so jih govorili veliki učenjaki,
 da bi iz njih izvlekel
 plemenit ogenj.
 Pojavil si se kakor blisk,
 nenadoma, sunkovito,
 udaril si v skalo
 in jo razklal.
 Glas. Nevidna bolečina,
 ki se zaje v tkivo
 izgorevajočega mesa.

O, ta nori, preljubi svet

O, ta nori, preljubi svet!
 Kakšno nedosegljivo hrepenenje
 preveva skozenj!
 Valček,
 v katerem so zazidana
 stoletja trpljenja!
 Roka blizu srca,
 boben blizu duše,
 človek blizu človeka!
 Razdalje so izginile.
 Strasti so se pritajile.
 Hiša ob hiši –
 kot plemenitost ob plemenitosti.
 Majhni ljudje
 ob čričkovem petju
 zastajajo in se ozirajo v nebo.

Trupla

Toliko sem jih videl in preštel.
 Groza se je strdila v njih.
 Ne tiste vrste groza, ki čaka
 oči, preden potonejo v spanje.
 Ne tista skrajna grimasa,
 ki jo na ustih zadrži obešenec.
 In tudi ne tisto čustvo,
 ki ga igralec igra pred občinstvom.
 Nekaj breztelesnega, morda snov,
 ki jo zaznavamo pod prsti,
 ko pišemo zadnjo vrstico.
 Morda globoka voda, jarek,
 vodnjak, v katerega leti kamen.
 Morda pljusk na površini
 ali mehko dno brez tolmunov.
 Živeče ni več živeče.
 In oblak na svoji poti
 dela iz kapelj trd dež.

PROZA

Proteus

Zmoti te svetloba,
vendar ti veš,
kje je varno dno.

V najtišjih globinah
bediš in z vztrajno slepoto
žariš človeku v oči.

Tam, kjer te ni,
je voda najbolj mrzla.
O tebi pišejo in te razčlenjujejo
kot kakšno dvoživko.

Vsaka kaplja,
ki pade in zida svoj stolp,
so okamenele besede
tvojega giba.

Nikoli te ne odkrijejo,
saj si največje vprašanje
v mnogotižu podzemnih vibracij.

Tvoje telo je sidro.
Nima težišča.
Nima središča.

V večnih sanjah
najvišjega bitja
ni več ležišča.

Obračun

S samim seboj.
 S svetlobo, ki se vžira vate.
 Z glasbo, ki s svojim vrtincem
 razdeljuje noč od dneva.
 Z dnevom in nočjo,
 ki odpirata in zapirata
 zamrežena okna.
 Z okni,
 ki so zdaj oči
 na eni in isti hiši.
 S hišo,
 ki stoji nasproti
 in deluje na principu
 vedno izmikajočih se resničnih plasti.
 Z resničnimi plastmi,
 ki delujejo na živ organizem
 in povzročajo drastične spremembe.
 S spremembami
 pojavnih oblik materije,
 ko je treba držati jezik za zobmi,
 če zaslutimo katastrofo.
 S katastrofami
 iz tega in onega dela sveta,
 ki jih povzročajo rušenja
 elementarnih energij
 nikdar nadziranih
 delcev.